

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 396/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., Námestie SNP 3, Trnava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jozef Palla, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 24 Csr 3/2016-288 zo 16. októbra 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 24 Csr 3/2016-298 z 21. novembra 2019 a takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED]

■■■■, ■■■■■ (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 24 Csr 3/2016-288 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 24 Csr 3/2016-298 z 21. novembra 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 24 Csr 3/2016 sa sťažovatelia domáhali, aby všeobecný súd rozhodol o ich námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu ROYAL DEVELOPMENT – RSRD, zzpo, Suľany 243, Hruboňovo (ďalej len „rozhodcovský súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. RD 75/2016. Okresný súd napadnutým uznesením žalobu sťažovateľov zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania. Uznesením okresného súdu č. k. 24 Csr 3/2016-298 z 21. novembra 2019 bola opravená forma napadnutého uznesenia, ktoré bolo pôvodne chybné označené ako rozsudok.

3. Sťažovatelia uvádzajú, že rozsudkom rozhodcovského súdu im bola uložená peňažná povinnosť napriek tomu, že rozhodcovský súd nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť a okresný súd „námietku nepríslušnosti“ rozhodcovského súdu odmietol ako nedôvodnú arbitrárne, bez logického právneho odôvodnenia. Sťažovatelia namietajú, že okresný súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia právomoci rozhodcovského súdu porušil ich právo na spravodlivé súdne konanie a na prístup k súdu, keďže vo veci nerozhodol oprávnený subjekt, a to všeobecný súd podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov, ale rozhodcovský súd.

4. Ku skutkovému stavu veci sťažovatelia uviedli, že zastávali pozíciu štatutárov, členov predstavenstva spoločnosti ■■■■■, ktorá vykonávala svoju podnikateľskú činnosť primárne v oblasti stavebníctva. V rámci realizácie jedného zo stavebných projektov si spoločnosť ■■■■■, objednala dodávku betónu od dodávateľa – ■■■■■ STAVMONT (ďalej len „dodávateľ“), ktorý betón dodal. Prevzatím betónu na stavbe bol poverený pracovník spoločnosti ■■■■■

██████████, cenu betónu jeho dodávateľovi neuhradila z dôvodov, ktoré ako sťažovatelia uvádzajú, nie sú pre účel posúdenia tejto ústavnej sťažnosti relevantné. Následne dodávateľ podal na rozhodcovský súd žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy vo výške ceny dodaného betónu priamo od sťažovateľov z titulu náhrady škody obchodnej spoločnosti ██████████, voči sťažovateľom ako členom predstavenstva tejto obchodnej spoločnosti.

5. Rozhodcovský súd, ktorý vo veci pohľadávky uplatňovanej dodávateľom voči sťažovateľom konal a rozhodol, založil svoju právomoc v danej veci na základe dodacieho listu o dodávke betónu, ktorý podpísal pracovník spoločnosti ██████████, poverený výlučne na prevzatie betónu. Podľa vyjadrenia sťažovateľov mal dodací list už v čase jeho podpisu pracovníkom spoločnosti ██████████, obsahovať odkaz na všeobecné obchodné podmienky dodávateľa. V článku XV Všeobecných obchodných podmienok dodávateľa mala byť uvedená rozhodcovská doložka v prospech rozhodcovského súdu a ad hoc rozhodcu ██████████ podľa výberu žalobcu. Sťažovatelia uvádzajú, že nikdy nepodpísali žiadny dokument, či už vo svojom mene alebo v mene spoločnosti ██████████, ktorý by obsahoval rozhodcovskú doložku, podľa ktorej by mal vo veci akéhokoľvek právneho vzťahu s dodávateľom rozhodovať rozhodcovský súd.

6. Námietku nepríslušnosti rozhodcovského súdu uplatnili sťažovatelia už pri prvom úkone v rámci rozhodcovského konania a následne po jej odmietnutí rozhodcovským súdom podali rovnakú námietku pred všeobecným súdom, ktorý ju taktiež napadnutým uznesením zamietol.

7. Sťažovatelia argumentujú, že rozhodcovská zmluva nebola medzi účastníkmi rozhodcovského konania ani ich právnymi predchodcami nikdy uzavretá. Okresný súd podľa ich presvedčenia nesprávne právne posúdil predovšetkým to, že pokiaľ vo svojej právnej úvahe vychádzal z údajného právneho nástupníctva v zmysle § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka (nároky z náhrady škody akciovej spoločnosti voči členom predstavenstva), mal identifikovať rozhodcovskú zmluvu medzi obchodnou spoločnosťou ██████████, a sťažovateľmi vzťahujúcu sa na náhradu škody v zmysle tohto

ustanovenia. Takáto rozhodcovská zmluva však neexistuje a napokon ani žiaden účastník sporu netvrdil, že by takáto zmluva existovala. Okresný súd však zobral za základ právomoci rozhodcovského súdu dodací list, ktorý obsahoval v ľavom hornom rohu text: «**██████████ ██████████** „rozhodcovská doložka“ na www.stavmnont-mch.sk». Predmetný dodací list predložil na podpis dodávateľ a za spoločnosť **██████████ ██████████**, ho podpísali osoby poverené na stavbe prevzatím betónu. Z uvedeného je podľa sťažovateľov zrejmé, že prejav vôle v dodacom liste za spoločnosť **██████████ ██████████**, smeroval k potvrdeniu prevzatia betónu, a nie k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy. Sťažovatelia zároveň dodávajú, že dodávateľ ani v rozhodcovskom konaní a ani v konaní pred okresným súdom nepredložil žiadny dôkaz o tom, že dokument, ktorý dodávateľ označil ako jeho všeobecné obchodné podmienky, naozaj v danom čase existoval a bol prístupný na webstránke dodávateľa.

8. Podľa mienky sťažovateľov okresný súd v napadnutom uznesení „*zjavne nesprávnym spôsobom a bez právneho dôvodu zamieňa vzťahy medzi dodávateľom a odberateľom so vzťahmi medzi obchodnou spoločnosťou a bývalými členmi jej predstavenstva; rozhodcovská zmluva mala byť uzavretá (ak by sme pripustili za akceptovateľný mechanizmus uzavretia rozhodcovskej zmluvy prostredníctvom dodacieho listu spôsobom špecifikovaným vyššie) na riešenie sporov, ktoré vzniknú z právneho vzťahu, ktorého predmetom je záväzok dodávateľa betónu (a tomu zodpovedajúce právo spoločnosti **██████████ ██████████**) dodať betón spoločnosti **██████████ ██████████**, a záväzok spoločnosti **██████████ ██████████** (a tomu zodpovedajúce právo dodávateľa betónu) zaplatiť cenu dodaného betónu“*. Okresný súd však podľa sťažovateľov arbitrárne považoval za uzavretú rozhodcovskú zmluvu na riešenie sporov z právneho vzťahu z titulu nároku na náhradu škody obchodnej spoločnosti **██████████ ██████████**, voči jej štatutárom. Sťažovatelia namietajú, že okresný súd nevysvetlil, v čom spočíva „*iná zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka*“ a „*svojvoľne a protiprávne zamieňal pri svojej úvahe namiesto subjektov právnych vzťahov celé právne vzťahy, pričom mu nebolo v právnej úvahe prekážkou ani to, že ten istý subjekt (akciová spoločnosť) vystupuje raz ako dlžník (dodávateľsko - odberateľský vzťah), druhý raz ako veriteľ (nároky z údajnej náhrady škody) a to bez akejkoľvek právnej skutočnosti*“.

9. Napadnutým uznesením (sťažovatelia mali pravdepodobne na mysli rozhodcovské rozhodnutie, pozn.) sa podľa sťažovateľov rozhodol spor, ktorý „nie je ani v medziach (neexistentnej) rozhodcovskej doložky“, čím okresný súd poprel zásadu, že nie je možné nikoho v rozpore so zákonom zaväzovať dohodou v neprospech tretieho. Neexistuje žiadny prejav vôle sťažovateľov ani ich právnych predchodcov, že by sa mali podrobiť rozhodcovskej právomoci predmetného rozhodcovského súdu. Uvedeným spôsobom bez právneho titulu tak okresný súd „prelomil“ ústavou garantované práva a slobody. V tejto súvislosti sťažovatelia poukázali na čl. 2 ods. 3 ústavy.

10. Sťažovatelia ďalej poukázali na skutočnosť, že rozhodcovské rozhodnutie bolo vydané rozhodcovským súdom, ktorý je odlišný od rozhodcovského súdu, ktorý mal byť príslušný podľa deklarovanej rozhodcovskej doložky. Podľa dokladov predložených dodávateľom, ktorý sa domáhal uplatňovania rozhodcovskej doložky, mal vo veci konať [REDAKOVANÉ], spol. s r. o, ktorý podľa výpisu z obchodného registra zanikol v dôsledku zlúčenia a právnym nástupcom tejto spoločnosti je [REDAKOVANÉ] s. r. o. Okresný súd sa však nezaoberal skutočnosťou, že ako rozhodcovský súd konal a rozhodoval rozhodcovský súd, pri ktorom nebolo preukázané právne nástupníctvo ani k tvrdenej rozhodcovskej doložke.

11. Napádané uznesenie tak podľa sťažovateľov protiprávne konvaliduje závažné porušenia ich základných práv na spravodlivé súdne konanie a prístup k súdu, pretože akceptovalo:

„a) odňatie zákonného sudcu vo veci, v ktorej namiesto všeobecného súdu konal rozhodcovský súd;

b) nútené podrobenie sťažovateľov právomoci rozhodcovského súdu bez akéhokoľvek právneho dôvodu;

c) odňatie práva na spravodlivý proces - napádané rozhodnutie protiprávne konvalidovalo veľmi závažné právne vady rozhodcovského konania, kde boli sťažovatelia žalovanými na nesprávnom súde a bola im uložená povinnosť z právneho titulu, ktorý nebol preukázaný.“

12. Na základe uvedených dôvodov sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľom trovy právneho zastúpenia na účet ich právneho zástupcu.

II.

Relevantná právna úprava

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

19. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

20. Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľmi namietané porušenie ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť napadnutým uznesením okresného súdu, ktorý zamietol žalobu sťažovateľov, ktorou sa domáhali vyslovenia nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v konaní vedenom na rozhodcovskom súde pod sp. zn. RD 75/2016. Odôvodnenie svojej ústavnej sťažnosti sťažovatelia založili na argumente absencie právomoci rozhodcovského súdu konať vo veci z dôvodu neexistencie rozhodcovskej doložky medzi sťažovateľmi a dodávateľom a z dôvodu, že rozhodcovským rozhodnutím bol rozhodnutý spor, ktorý ani nebol v medziach sťažovateľmi namietanej neexistujúcej rozhodcovskej doložky.

21. Vzhľadom na sťažovateľmi uplatnené námietky ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je možnosť intervencie zo strany ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak ochranu neposkytujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť (porov. § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde; ďalej porov. aj *mutatis mutandis* I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05).

22. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zisťoval, či sa sťažovatelia mohli domôcť ochrany tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napadnutým uznesením okresného súdu namietajú v konaní pred ústavným súdom, využitím iných právnych prostriedkov, ktoré im zákon na ochranu ich práv priznáva.

23. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) rozhodcovský súd je oprávnený rozhodnúť o svojej právomoci vrátane námietok týkajúcich sa existencie alebo platnosti rozhodcovskej zmluvy. Ak dospeje k záveru, že nemá právomoc rozhodovať vo veci samej, uznesením rozhodcovské konanie zastaví.

24. Podľa § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Toto časové obmedzenie neplatí pre námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej sa na tom, že o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní, alebo, že vo veci má byť rozhodované podľa osobitného zákona;1a) túto námietku možno uplatniť až do skončenia ústneho

pojednávania, pri písomnom konaní až do vydania rozhodcovského rozsudku. Námietku, že sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu, musí účastník rozhodcovského konania uplatniť najneskôr vtedy, keď sa počas rozhodcovského konania o tejto otázke dozvie.

25. Podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní ak rozhodcovský súd rozhodne, že má právomoc rozhodovať, rozhodne o námietke podľa odseku 2 rozhodcovským uznesením alebo, ak sa účastníci nedohodli inak v rozhodcovskom rozsudku. Ak rozhodcovský súd rozhodne rozhodcovským uznesením, že má právomoc rozhodovať, účastník rozhodcovského konania, ktorý námietku podal, môže do 30 dní po doručení predbežného rozhodnutia podať návrh na súd, aby o námietke rozhodol. Proti rozhodnutiu súdu o zamietnutí námietky nie je prípustný opravný prostriedok. Rozhodcovský súd môže počas rozhodovania o námietke pokračovať v rozhodcovskom konaní a vydať rozhodcovský rozsudok.

26. Podľa § 40 ods. 1 písm. a) bodu 1 zákona o rozhodcovskom konaní tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak účastník rozhodcovského konania preukáže, že nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

27. Podľa § 40 ods. 1 písm. a) bodu 3 zákona o rozhodcovskom konaní tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, alebo ktorý nie je v medziach rozhodcovskej doložky, alebo že rozsudok prekračuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky.

28. Podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

29. Podľa § 43 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo nemožnosti riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní, pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

30. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že rozsudok rozhodcovského súdu bol vydaný 18. augusta 2016 a stal sa právoplatným a vykonateľným 26. augusta 2016.

31. Z citovaného § 40 zákona o rozhodcovskom konaní je zrejmé, že žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku môže podať účastník rozhodcovského konania, ktorý popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. uvádza, že rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý nie je v medziach rozhodcovskej doložky.

32. V prerokovávanej veci sú námietky sťažovateľov založené na tvrdení, že rozhodcovská zmluva je neplatná z dôvodu, že nebola podpísaná oprávnenou osobou a že aj v prípade platnosti rozhodcovskej doložky, predmetný spor nie je v jej medziach, a z tohto dôvodu nebola založená právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť.

33. S ohľadom na citované ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľov je zrejmé, že sťažovatelia mohli námietky uvedené v ústavnej sťažnosti uplatniť okrem inštitútu námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy podľa § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, resp. podaním návrhu na rozhodnutie o tejto námietke na súd v zmysle § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, čo aj urobili, aj podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní. Z ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovatelia využili možnosť uplatniť

uvedený právny prostriedok, ktorý im zákon na ochranu ich základných práv a slobôd priznáva.

34. Skutočnosť, že sťažovatelia nevyužili účinný zákonný právny prostriedok, ktorý mali k dispozícii na ochranu svojich základných práv alebo slobôd, tak zakladá neprípustnosť ich ústavnej sťažnosti.

35. V spojitosti s tým je potrebné uviesť, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý možno využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré majú sťažovatelia k dispozícii; takúto sťažnosť možno uplatniť iba v tom prípade, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľov k porušeniu ich základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

36. Sťažovatelia si preto nemôžu vyberať orgán verejnej moci, ktorý im má poskytnúť ochranu pred namietaným porušením ich práv. Povinnosťou sťažovateľov je vyčerpať všetky právne prostriedky ochrany nimi označených práv, porušenie ktorých namietajú, tak ako to umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky. Až po ich vyčerpaní a za predpokladu, že by boli splnené ostatné ústavné aj zákonné podmienky, by mohla byť daná právomoc ústavného súdu (IV. ÚS 171/04).

37. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľov ústavným súdom v situácii, ak sťažovatelia nevyužili všetky opravné prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých sú oprávnení podľa osobitných predpisov, hoci ich využiť mohli a mali, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (obdobne I. ÚS 728/2016). Týmto sťažovatelia nenaplnili podmienku ustanovenú v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže sťažovatelia ani len netvrdili (tým menej preukazovali), že citovaný právny prostriedok nevyčerpali z dôvodov hodných osobitného

zreteľa, v okolnostiach ich prípadu ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

38. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť ako neprípustnú odmietol, pričom sa argumentáciou sťažovateľov vo vzťahu k porušeniu nimi označených práv bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu